

Arrest

nr. 212 005 van 6 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 juni 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 augustus 2018 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, bijgestaan door advocaat F. ORAIBI loco advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 november 2016 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als descendent van mevrouw B.R.L..L., met Belgische nationaliteit.

Op 2 mei 2017 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest nr. 197 199 van 22 december 2017 vernietigde de Raad deze beslissing van 2 mei 2017.

Op 22 juni 2018 nam de gemachtigde een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 3.11.2016 werd ingediend door:

Naam: E.B, E.R. (...)

om de volgende reden geweigerd:3

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van een Belg, zijn moeder B. R. L. L. (RR ...). Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Dit wetsartikel grijpt terug naar de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° waarin is opgenomen dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn.

Er werd reeds eerder een beslissing genomen betreffende deze aanvraag nl. op 2.05.2017, echter deze werd geannuleerd door de Raad op 22.012.2017. Vandaar dat heden een nieuwe beslissing wordt genomen.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Om dit aan te tonen werden vermoedelijk de volgende documenten voorgelegd: 'Een beëdigde verklaring als attest van niet-eigendom van onroerend goed' dd. 19.12.2016, verklaring van de heer E.R.E.B. zelf, afgelegd in Brussel. Deze verklaring is een verklaring op eer, de feitelijke en waarachtigheid van de verklaring kan niet worden getoetst, het gesolliciteerd karakter ervan kan niet worden uitgesloten. De verklaring dat betrokkene geen eigenaar is van een onroerend goed, vermeldt bovendien niets over het eventuele inkomen dat betrokkene zelfstandig in het land van herkomst of origine wist te verwerven. Bij twee eerdere visumaanvragen geeft betrokkene zelf doorgegeven dat hij 'handelaar' was van beroep. Bij de voorgelegde documenten, naar aanleiding van de laatste visumaanvraag, staat bovendien opgenomen dat betrokkene het bewijs heeft overgemaakt dat zijn werkgever hem vrij heeft gegeven voor de duur van het 'familiebezoek'. Gezien dit alles is het redelijk te stellen dat betrokkene onvoldoende heeft aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst. Daarnaast legt betrokkenen ook attesten voor van het OCMW waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon geen financiële steun genieten. Dit is uiteraard positief, echter heeft dit geen betrekking op de situatie van betrokkene voor zijn komst naar België. Ten slotte werden er ook bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon bedragen overmaakte aan betrokkene, het ging alles bij elkaar om 950 peso (818.33 euro) in de tweede helft van 2015 en 970 peso (835.56) voor de eerste 4 maanden van 2016. Er is ook nog een bewijsje bij van een overgemaakt bedrag dat onleesbaar is. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat van het overmaken van een dergelijk bedrag moet worden opgemaakt dat betrokkene ten laste was van de referentiepersoon. Daartoe is het eigenlijk te bescheiden. Bovendien werd er niet aangetoond dat betrokkene er was op aangewezen om in zijn bestaansmiddelen te voorzien.

Samengevat, het is dus helemaal niet aangetoond dat betrokkene onvermogen was, zowel op vlak van eigendom als op vlak van inkomen en daardoor aangewezen was op de financiële/materiële steun van de referentiepersoon om in zijn bestaansmiddelen te voorzien. Derhalve kan niet worden gesteld dat aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 (en bij uitbreiding aan de voorwaarden van art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980) is voldaan.

Geen van de (nieuw) andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan deze vaststelling."

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72 juncto artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

Verweerder heeft in casu geen nota met opmerkingen toegestuurd.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“a) Aangaande het socio-economisch onderzoek

De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming”¹

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet verwerende partij steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland//

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoeker wel de nodige stappen neemt om zich te integreren in België.

Verwerende partij ontkent dit ook niet! Doch laat na het te onderzoeken!

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: “De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel”⁷

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

De opmerking mbt de bewijzen van geldstorting is een toonbeeld van onzorgvuldigheid en flagrant fout.

Er wordt gesteld dat:

“Tenslotte werden er ook bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon bedragen overmaakte aan betrokkene, het ging alles bij elkaar om 950 peso (818.33 euro) in de tweede helft van 2015 en 970 peso (835.56 euro) voor de eerste 4 maanden van 2016.”

De moeder van verzoekster heeft een bewijs van Atena Money Transfert gevoegd waaruit duidelijk blijkt dat zij niet enkel in de tweede helft en de eerste 4 maanden van 2016 geld stortte aan verzoekster, doch 2014, 2015 en 2016. Ook is zij, na de aankomst van verzoeker in België, aan hem geld blijven storten.

Van 20.11.2014 tot 31.05.2016 gaat het over een bedrag van 4.228,40 euro en niet over een bedrag van +-1.700,00 euro zoals gesteld wordt in de beslissing.

Ook begaat verwerende partij een fout met de omzetting van euro naar de plaatselijke valuta.

Er wordt gesteld dat zij dus +- 1.900,00 euro heeft bezorgd aan verzoeker, doch men verliest uit het oog dat er in Cuba 2 munteenheden zijn: CUC - de convertible peso, in het leven geroepen voor toeristen en de CUP - de Cubaanse peso voor de plaatselijke bevolking, waarmee zij kunnen betalen. 1 euro komt ongeveer overeen met 1,1 CUC en 1 CUC komt overeen met +- 30 CUP.

Door hier rekening mee te houden heeft de moeder van verzoeker +-127.000,00 CUP gestort.

Bewijzen hiervan worden bij huidig beroep gevoegd.

Ook de motivering van verwerende partij dat zijn werkgever hem vrij zou gegeven hebben voor de duur van het familiebezoek is onvoldoende om te motiveren dat verzoeker over voldoende middelen zou beschikken. Hij heeft nl. zijn loonfiches gevoegd waaruit duidelijk blijkt dat hij niet voltijds werkte en hij onvoldoende inkomen verkreeg hieruit vb. op 05.01.2015 20 CUP. Dit inkomen is dan ook ontoereikend.

Ook blijkt uit deze documenten dat zijn werk als handelaar onvoldoende was, de reden waarom hij dit ook heeft stopgezet. Zo blijkt dat hij in 2012 nog maar 1050,06 CUP verdiende. Hij maakte zwaar verlies, de reden waarom hij zijn handel heeft stopgezet en waarom zijn moeder hem onderhield in Cuba. Uit dezelfde documenten bleek ook dat de belastingen die hij diende te betalen hoger waren dan zijn inkomsten.

Dat verwerende partij met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt, haar beslissing is dus ook niet redelijk te verantwoorden.

Dat de beslissing van verwerende partij onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van verweerder m.b.t. de aanvraag van verzoeker draagt de beslissing niet.

Dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd haar beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen is.

Dat, gelet op het voorgaande en hetgeen volgt, verzoeker dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing.

b) Aangaande het ten laste zijn van verzoeker

Verwerende partij stelt in zijn beslissing dat er niet voldoende werd aangetoond dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat in het land van oorsprong voorafgaandelijk aan zijn komst naar België.

Verzoeker was meerderjarig toen hij een aanvraag indiende tot gezinshereniging met zijn moeder, die over de Belgische nationaliteit beschikt, zodat er moet aangetoond worden dat hij ten laste is van haar.

Kruispunt Migratie stelt hierover: "Je bent ten laste als je afhankelijk bent van materiele steun van de Belg (en zijn echtgenoot of -partner). De materiele steun moet je toelaten om minimaal te overleven in je herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdend met je financiële en sociale omstandigheden."

"Wanneer ben je 'ten laste'?"

Je bent als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als je in de maanden vóór je aanvraag gezinshereniging, afhankelijk was van de materiele bijstand van de persoon die je komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in je herkomstland. De overheid moet rekening houden met je financiële en sociale omstandigheden.

Het gaat dus niet om een tenlasteneming voor je kosten in de toekomst die ondertekend moet worden, maar om een bewijs uit het nabije verleden dat je financieel of materieel ten laste valt van de Belg of Unieburger die je komt vervoegen.

Hoe bewijzen?

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-I/05).

De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) past in de praktijk eigen criteria toe om te oordelen of je ten laste bent, vaak zonder rekening te houden met andere bewijsmiddelen. Dat is in strijd met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

De DVZ-criteria zijn gebaseerd op de eigen interpretatie van de DVZ van het begrip 'ten laste zijn'. De criteria zijn soms te streng en kunnen getoetst worden aan de Europese wetgeving en rechtspraak door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In principe moet je aan alle DVZ-criteria voldoen. De criteria die de DVZ in de praktijk gebruikt zijn:

- Overschrijvingen gedurende minstens 6 maanden*
- Het inkomen van de Unieburger die je komt vervoegen*
- Bewijs van onvermogen*
- Burgerlijke stand*
- Andere mogelijke criteria: je leeftijd en eventuele diploma's"*

Zoals hierboven reeds gesteld:

De moeder van verzoekster heeft een bewijs van Atena Money Transfert gevoegd waaruit duidelijk blijkt dat zij niet enkel in de tweede helft en de eerste 4 maanden van 2016 geld stortte aan verzoekster, doch 2014, 2015 en 2016. Ook is zij, na de aankomst van verzoeker in België, aan hem geld blijven storten.

Van 20.11.2014 tot 31.05.2016 gaat het over een bedrag van 4.228,40 euro en niet over een bedrag van +-1.700,00 euro zoals gesteld wordt in de beslissing.

Ook begaat verwerende partij een fout met de omzetting van euro naar de plaatselijke valuta.

Er wordt gesteld dat zij dus +- 1.900,00 euro heeft bezorgd aan verzoeker, doch men verliest uit het oog dat er in Cuba 2 munteenheden zijn: CUC - de convertible peso, in het leven geroepen voor toeristen en de CUP - de Cubaanse peso voor de plaatselijke bevolking, waarmee zij kunnen betalen. 1 euro komt ongeveer overeen met 1,1 CUC en 1 CUC komt overeen met +- 30 CUP.

Door hier rekening mee te houden heeft de moeder van verzoeker +- 127.000,00 CUP gestort. Bewijzen hiervan worden bij huidig beroep gevoegd.

Ook de motivering van verwerende partij dat zijn werkgever hem vrij zou gegeven hebben voor de duur van het familiebezoek is onvoldoende om te motiveren dat verzoeker over voldoende middelen zou beschikken. Hij heeft nl. zijn loonfiches gevoegd waaruit duidelijk blijkt dat hij niet voltijds werkte en hij onvoldoende inkomen verkreeg hieruit vb. op 05.01.2015 20 CUP. Dit inkomen is dan ook ontoereikend. Ook blijkt uit deze documenten dat zijn werk als handelaar onvoldoende was, de reden waarom hij dit ook heeft stopgezet. Zo blijkt dat hij in 2012 nog maar 1050,06 CUP verdiende. Hij maakte zwaar verlies, de reden waarom hij zijn handel heeft stopgezet en waarom zijn moeder hem onderhield in Cuba. Uit dezelfde documenten bleek ook dat de belastingen die hij diende te betalen hoger waren dan zijn inkomsten.

Dat het dan ook onredelijk is van verwerende partij om bij deze aanvraag geen rekening te houden met al deze geldstortingen. Dat deze stortingen zo goed als maandelijks gebeurden en verzoeker daar wel degelijk afhankelijk van was, wat ook blijkt uit de documenten i.v.m. zijn tewerkstelling en zijn job als handelaar.

Door dit verkeerdelijk te stellen en hier onvoldoende rekening mee te houden schendt men niet enkel de motiveringsplicht maar eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel.

In casu was verzoeker in het verleden en tot op heden, afhankelijk van zijn moeder, die over voldoende inkomsten beschikt (zie verder).

[...]"

Verzoeker meent dat de gemachtigde onzorgvuldig was bij het nemen van de bestreden beslissing, en wijst erop dat de gemachtigde het dossier in zijn geheel moest onderzoeken. Zo meent hij dat over de bewijzen van geldstortingen door de referentiepersoon aan hem, waarmee hij wilde aantonen dat hij ten laste van zijn moeder was, onzorgvuldig en flagrant fout werd gemotiveerd dat het *“alles bij elkaar [ging] om 950 peso (818.33 euro) in de tweede helft van 2015 en 970 peso (835.56 euro) voor de eerste 4 maanden van 2016”*, terwijl verzoekers moeder ook buiten deze periode in 2014, 2015 en 2016 geld aan verzoeker heeft gestort. Volgens verzoeker gaat het om een bedrag van 4.228,40 euro tussen 20 november 2014 en 31 mei 2016, en dus niet om een bedrag van ongeveer 1.700 euro zoals aangegeven in de bestreden beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

De Raad beoordeelt de beweerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van de wettelijke bepaling op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, met name artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

*“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”*

Op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een burger van de Unie:

“(…) de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 52, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° [...]

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.”

Aangezien verzoeker ouder is dan 21 jaar, moet hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, om het bewijs van dit ten laste zijn te leveren, onder meer bewijzen heeft voorgelegd van stortingen die de referentiepersoon aan hem heeft gemaakt. De Raad wijst er vooreerst op dat zoals reeds moest vastgesteld worden bij arrest nr. 197 199 van 22 december 2017 de stukken m.b.t. de geldstortingen die gedaan werden en gevoegd bij de oorspronkelijke bijlage 19ter nog steeds niet kunnen teruggevonden worden in het administratief dossier. Dat er stukken werden voorgelegd, blijkt wel uit de vernietigde beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 2 mei 2017. Het administratief dossier bevat wel 18 afschriften van stortingen via A.T.M. die als bijlage werden gevoegd bij het beroep van verzoeker van 2 juni 2017 tot nietigverklaring gericht tegen deze beslissing van 2 mei 2017, en die in de inventaris van stukken van dit verzoekschrift werden vermeld. De Raad wijst erop dat de vraag of de gemachtigde al dan niet kennis had van een stuk, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad (RvS 26 september 2018, nr. 242.435). In casu bevonden de genoemde stukken zich in het administratief dossier op het ogenblik dat de huidige

bestreden beslissing werd genomen, zodat de gemachtigde er kennis van had of minstens moest hebben. Uit het geheel van deze stukken blijkt dat de referentiepersoon in de periode van 20 november 2014 tot en met 31 mei 2016 in totaal meer dan 3.800 euro aan verzoeker heeft overgemaakt. De Raad ziet dan ook met verzoeker niet in waarom de gemachtigde in de bestreden beslissing niet met al deze stortingen rekening heeft gehouden, maar slechts heeft gewezen op stortingen die “alles bij elkaar” neerkwamen op 950 peso (818.33 euro) in de tweede helft van 2015 en 970 peso (835.56 euro) voor de eerste vier maanden van 2016 en op “een bewijsje van een overgemaakt bedrag dat onleesbaar is”, dat de Raad overigens niet terugvindt in het administratief dossier. Aldus blijkt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de bedragen die de referentiepersoon buiten deze periode heeft overgemaakt, enerzijds vanaf 20 november 2014 en in de eerste helft van 2015 en anderzijds na de eerste vier maanden van 2016 en voor de aanvraag, nl. nog in mei 2016. De gemachtigde verduidelijkt dit niet. Daarnaast ziet de Raad niet in hoe de gemachtigde tot het bedrag van 970 peso in de eerste vier maanden van 2016 is gekomen, nu de vernoemde stortingsbewijzen aantonen dat tussen 8 januari 2016 en 18 april 2016 in totaal 1.220 peso werden overgemaakt. De gemachtigde heeft zich gebaseerd op gestorte bedragen van 950 peso in de tweede helft van 2015 en 970 peso in de eerste vier maanden van 2016 om op grond daarvan vast te stellen dat uit het overmaken van dergelijk bedrag bezwaarlijk kan worden opgemaakt dat verzoeker ten laste was van de referentiepersoon, aangezien dit bedrag daarvoor te bescheiden is. Nu blijkt echter uit het administratief dossier dat verzoeker wel degelijk een hoger bedrag van de referentiepersoon heeft ontvangen, en dit gedurende een langere periode, zoals hij aanvoert. Het komt niet toe aan de Raad, die in casu als annulatierechter optreedt, om zich in de plaats te stellen van het bestuur en te beoordelen of verzoeker met het bewijs van deze stortingen van een hoger bedrag en gedurende een langere en ook recentere periode wel het gevraagde bewijs heeft geleverd dat hij ten laste was van de referentiepersoon. Ten overvloede komt het evenmin aan de Raad toe na te gaan of deze bedragen in een Cubaanse context gezien de levensduurte aldaar kunnen volstaan om in de basisbehoeften te voorzien. Wel moet de Raad met verzoeker vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing niet alle voorliggende stortingsbewijzen in overweging heeft genomen en dus geen rekening heeft gehouden met alle dienstige stukken in het dossier, zodat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangenomen.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigheid van de bestreden beslissing. Gezien de eventuele gegrondheid van de overige middelenonderdelen en van het tweede middel niet tot een ruimere nietigheid kan leiden, moeten deze niet verder worden onderzocht.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 22 juni 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES